

отъ рѣчникътъ си той едва изработи половината, а отъ пословицитѣ беше отъ ново успѣлъ да събере повече отъ 16 хиляди. Понеже тия послѣднитѣ прѣдставляваха по готовъ материалъ за обработване, той се рѣши тѣхъ да издаде най напрѣдъ. Неговата цѣль беше тия пословици да бждатъ като огледало на живий езикъ, тѣй както се говори отъ народътъ въ главнитѣ му нарѣчия. За да постигне тая цѣль по лесно той напусна общеприетото правописание като го измѣни въ направление да бжде по близко до говоримий езикъ. Заедно съ това той кроеше да даде поводътъ или историята на по голѣмата частъ отъ пословицитѣ, да посочи на смисълта и употребението имъ, да даде тълкование на непознатитѣ или малко познати думи и да напъстри страницитѣ съ езикисловни и други бѣлѣжки и пояснения. Този планъ беше широкъ, но покойний имаше условията да го изпълни. Обаче, той едва може да го положи до една степенъ въ дѣйствиe въ първитѣ двѣ три букви, прѣработени прѣзъ 1887—1888 г. Въ крайтъ на тая послѣдна година извънредни вълнения докарани отъ печалнитѣ събития въ Княжеството, които докачиха и домашното му спокойствие, способствуваха да получи вторийтъ си амплектически ударъ отъ който се подигна прѣзъ пролѣтта на 1889 г., тоя пѣтъ вече съ слѣди които осуетиха намѣренieto му. Защото, като неможеше да говори свободно, нито да държи перото тѣй яко, нито да работи освѣнъ по единъ два часа на день и то мудро и като съзнаваше самъ положението си, той рѣши да побърза да печати материалътъ тѣй както беше го събралъ, безъ пълна обработка. Както казахми, той искаше догдѣ е живъ да види поне една отъ своитѣ сбирки — най интересната за него, защото свързана почти съ историята на цѣлий му животъ — обнародвана, и само едно ново и съвсѣмъ неочаквано нещастие съ тѣхъ осуети това негово желание.

Щомъ, прочее, покойний се дигна отъ вторий ударъ, въпрѣки съвѣтътъ на докторитѣ и настояванието на своитѣ да се залавя тѣй бързо съ уморителна работа каквато е печатанието на книга, той почна да печата пословицитѣ тѣй както бѣха записани и съ ония бѣлѣжки и пояснения само, направени бързомъ при записваинето имъ или прѣписванието имъ. По тоя начинъ въ началото на 1890 г., първата частъ на „Българскитѣ Притчи“, съ начало на историята имъ писана